
Att: Brønshøj-Husum lokaludvalg

Kære Britt Boesen

Vi vil herunder prøve at besvare dine spørgsmål så godt som muligt.

Beskriv aktiviteterne i lektiecafeen?

Dvs. Er der tilsyn med de unge? Et bestemt tidsrum? En alders-målgruppe? Hvilket konkret samarbejde er der med den fritidsklub de kommer fra

Vi har i siden 2003 samarbejdet med Dansk Flytningshjælp om at yde frivillig lektiehjælp til børn og unge med anden etnisk baggrund. Denne indsats er ophørt, da foreningens tidligere lokaler brændte i 2007. Efter en periode uden lokaler er det nu lykkedes at finde nye gode lokaler i gadelandet 18.

Lektiehjælpen skal imidlertid bygges op igen fra bunden. Derfor søger vi støtte til at genetablere og videreudvikle vores lektiehjælpsindsats i samarbejde med Dansk Flygtningehjælp.

Det vil vi gøre 1) ved at etablere en fast lektiecafé to dage om ugen hver tirsdag og torsdag fra kl. 16-18 i klubbens lokaler, 2) ved at arbejde målrettet med at informere og motivere foreningens medlemmer, så flest mulig børn og unge vil benytte sig af lektiecaféen. Vores lektiehjælp skal være med til at sikre, at børn med anden etnisk baggrund end dansk ikke er stillet ringere på dette punkt end andre børn.

Lektiehjælpen er med til at støtte børnene i deres skolegang og sikre dem en god start på uddannelsesforløb. Lektiehjælpen giver desuden mulighed for et samvær med frivillige, hvor også andre ting end lektier kan diskuteres og forsøges afhjulpet, fx hverdagsproblemer, at være splittet mellem to kulturer, mobning m.m.

Frem til branden i 2007 havde vi mange gode resultater med lektiehjælpen. Den forventer vi at kunne skabe mange flere af, hvis vi kan genetablere lektiecaféen i de nye rammer i gadelandet. Igennem målrettet arbejde med kommunikation og motivering af foreningens medlemmer ser vi samtidig muligheder for, at mange flere kan få glæde af tilbuddet, end det tidligere var tilfældet. For gruppen af unge på ungdomsuddannelserne ser vi endvidere, at der er behov for andre, mere fleksible og målrettede former for lektiehjælp end den, der finder sted i en normal lektiecafé. Derfor har vi sammen med integrationsministeriet et samarbejde om online-lektiehjælp.(se vedhæftet artikel)

Beskriv weekendarrangementerne mere præcist Dvs. Hvor afholdes de? Er

lejeomkostninger inklusive? Hvilke aktiviteter er på programmet? Hvem er målgruppen?

Vi har mange forskellige aktiviteter på vores weekend arrangementer, hvor vi laver noget specielt for de unge. Arrangementerne planlægges sammen med de unge, hvor de unge selv initerer arbejdet lige fra deres idéer til selve udførelsen af arrangementerne. De unge lærer ved hjælp af de værktøjer vi bevæbner dem med, hvordan et arrangement sættes sammen og udføres.

Arrangementerne er hytteture som er planlagt af de unge, og det ansøgte beløb til disse arrangementer dækker kun udgifterne til transport og forplejning i forbindelse med turene. Vi har beregnet det til at det vil koste ca. 3.000 kr. pr. tur.

De unge har også allerede planlagt deltagelse til landsstævnet i Holbæk, hvor de sover ude i telte og deltager i de forskellige sportsaktiviteter. Der forventes i år at deltage ca. 25.000 – 30.000 deltagere til landsstævnet.

Hytteturene er et supplement til lektiecafeen et tilbud der skal gøre det attraktivt at komme til vores lektiecafe

1) lav en præcis oversigt over de ting I ønsker at afvikle i 2009 og søger støtte til.

Projektet kører fra 1/6 til 31/12/2009

Og ikke som skrevet i projektet 1. maj 09 til 1. maj 2010 beklager misforståelsen men håber på dette brev kan rette op på fejlen

Projektets tidsplan

2009		
Periode	Aktiviteter	Delmål

1/6–30/7 2009	• Organisering af lektiecaféen i Tingbjerg • Koordinering med frivilliggruppen og Dansk Flygtningehjælps regionskonsulent • Arbejde med nyhedsbrev, sms-kæder og mund- til – øre-kommunikation til forældre • Opsøgende arbejde blandt foreningens medlemmer • Udarbejdelse af folder og andet materiale • Etablering af læsegrupper med lektiehjælp for unge i eksamensperioden • 1 weekendtur til Holbæk	• Delmål 1 • Delmål 1 og 7 • Delmål 2 og 3 • Delmål 5 og 7
---------------	--	---

30/7 2009 -1/9 2009	• Fortsat formidling og motivering af børn og unge til at benytte lektiecaféen • Afholdelse af informationsmøder for forældre og etablering af forældregruppe • Rekruttering af lektiehjælpere med somalisk baggrund • Forsat etablering af læsegrupper med lektiehjælp for unge. • 2 weekend tur	• Delmål 2 • Delmål 3 • Delmål 4 • Delmål 5 • Delmål 6 og 7
1/9 2009 – 31/12 2009	• 3 weekendtur • Forsat etablering af læsegrupper med lektiehjælp for unge • Evalueringsmøde, evaluering	• Delmål 6 og 7
2009		

Bilag:

Avisartikel 1 og 2 omhandlende foreningens formand Said Hussein.

Fra bundskraber til skolens højeste snit

Said A. Hussein gik fra et gennemsnit på 5,5 til skolens højeste snit på 10,4, efter han fik lektiehjælp. Nu har han oprettet sin egen lektiecafé for at hjælpe andre.

At give sine egne positive erfaringer videre, så andre unge kan blive inspireret og få en uddannelse. Sådan forklarer Said A. Hussein fra Somalia, hvorfor det er så vigtigt for ham at hjælpe andre unge med lektierne. Derfor har han taget initiativ til at oprette en lektiecafé ved Københavns Internationale Klub, hvor han selv yder lektiehjælp ved siden af sit ingeniørstudium på Danmarks Tekniske Universitet. ”Jeg fik hjælp, da jeg havde brug for det. De unge er i samme situation, som jeg var i. Jeg siger ikke, at de skal blive læger eller ingeniører. Men hvis de ikke får en uddannelse, ender de på gaden,” forklarer han.

Ingen hjælp at hente derhjemme

Said A. Hussein ved, hvad han snakker om. Han havde ikke nogen, der kunne hjælpe ham - hverken med lektierne eller livets basale spørgsmål, da han gik i folkeskolen. Han talte dansk – det gjorde hans mor ikke. Derfor kunne hun, ligesom mange andre forældre til indvandrerbørn, ikke hjælpe sit barn med lektierne.

”Jeg kan hjælpe dem, fordi jeg kender systemet og taler sproget. For mig betød det meget, at der var nogen, der gad bruge deres fritid på mig,” siger Said A. Hussein.

I dag er det en stolt og selvsikker fyr, publikum møder, når Said A. Hussein fortæller sin historie på skoler og biblioteker. Men sådan har det ikke altid været. Med et gennemsnit på 5,5 i starten af 9. klasse skulle der intet mindre end et mirakel til, for at hans drøm om en uddannelse blev til virkelighed.

Et liv mellem to verdener

Da han startede på Klostervængets Skole på Nørrebro i 1997, havde han ellers høje forventninger til skolen og sig selv. Men i skolen i Somalia var korporlig afstraffelse af eleverne ikke et sjældent syn – og Said havde svært ved at tackle friheden i det danske skolesystem:

”Så kunne jeg lave al den ballade, jeg havde lyst til’, tænkte jeg. Jeg var sammen med forkerte venner. Jeg kunne ikke finde ud af, hvordan jeg skulle opføre mig,” siger han.

Han følte, han levede to forskellige liv i samme krop.

”Min mor fortalte mig dagligt, at det ikke var godt, at jeg fik kæreste, drak og gik i byen med vennerne. Vores generelle væremåde var totalt anderledes derhjemme i forhold til, hvordan jeg skulle være på skolen. I Danmark er du mærkelig, hvis du ikke har en kæreste som teenager. Lærerne forventer også, at du er aktiv i undervisningen. Jeg skulle for eksempel tale om sex og krop i syvende klasse. Det var imod alt, jeg havde lært hjemmefra. Derfor var jeg én person derhjemme, en anden ude i byen,” husker Said A. Hussein.

Uddannelse eller kriminalitet?

”Jeg overvejede at bruge lektiecaféen på skolen, men jeg kunne ikke tage mig sammen. Inderst inde ville jeg gerne, men på det tidspunkt var jeg meget ung. Jeg ville bare have det sjovt,” fortæller Said A. Hussein. Han havde ikke tid til lektierne og endte med et gennemsnit på 5,5. Udsigten til et liv uden uddannelse og penge gjorde kriminalitet tillokkende.

”I det her samfund skal du have penge for at have et godt liv. Det får du enten ved at få en uddannelse eller ved at tjene hurtige penge. Mine venner var involveret i narko og kriminalitet. Nogle af dem havde endda et godt liv med mange penge,” siger Said A. Hussein.

Når folk i dag spørger ham, hvorfor han ville vælge at sælge narko, hvis det ikke lykkedes ham at få en uddannelse, lyder svaret: ”Sådan var det bare dengang.”

Said A. Hussein befandt sig i et kulturdilemma. Og der var ingen hjælp at hente - heller ikke fra familien, hvor moren var alene med seks børn. Alligevel havde hun ambitioner om, at hendes børn skulle blive læger, advokater eller ingeniører. Said gik i 9. klasse og vidste, at han stod over for en beslutning om, hvilken retning han skulle gå.

Skolens højeste gennemsnit

I sidste ende vandt fornuften. Han bestemte sig for at lytte til sin mors råd og mødte op på lektiecaféen på skolen. Alle var overraskede over at se ham. Men Muhammed, lektiehjælperen, tog godt imod ham. De snakkede om, hvordan han kunne forbedre sine karakterer. ”Muhammed og min mor sagde altid, at jeg skulle tage mig sammen. Jeg traf en beslutning om at holde mig væk fra vennerne, fordi jeg ville have et godt liv og realisere min mors drøm,” siger han.

I et halvt år op til terminsprøven fik Said A. Hussein hjælp til lektierne på skolens lektiecafé og endte med at score skolens højeste gennemsnit på 10,4.

Fik støtte til at oprette lektiecafé

I dag læser Said til ingeniør og han får stadig lektiehjælp af Metin, en Ph.d studerende ved DTU. Men to gange om ugen bliver rollen vendt om: Så er det Said, der hjælper andre unge med lektierne. Said A. Hussein vil nemlig gerne give sine gode erfaringer med lektiehjælp videre til andre, der er i samme situation, som han selv var tidligere. Derfor har han med støtte fra Integrationsministeriet oprettet sin egen lektiecafé.

Hans vision er, at lektiehjælpen en dag vil blive udbredt til alle, der har brug for det:

”Jeg vil gerne opfordre alle til at søge støtte til at lave deres egen lektiecafé, så alle i samme situation, som jeg var i, kan få hjælp,” slutter han

Fra bundskraber til topscorer med lektiehjælp

Et gensyn med Somalia fik 15-årige Said Hussein til at stoppe med at lave ballade og tage skolen alvorligt. Han startede i skolens lektiecafé i starten af 9. klasse med et gennemsnit på fem og fik en afgangseksamen med over ti i snit. Lektiehjælpen var afgørende for, at Said nu er i gang med en videregående uddannelse, fortæller han.

Af Maj Carboni

Eleverne i skolegården på Klostervænget skole samler sig om Said Hussein. Det er nu 4 år siden, at han selv er gået ud af skolen, men han kender stadig deres navne. Said giver sig tid til at klaske dem alle sammen i hånden og spørge, hvordan det går. Da en af dem falder i løb efter en fodbold, er Said der med det samme.

- Slog du dig?, spørger han og hjælper drengen op. Drengen ryster på hovedet og smiler taknemmeligt.

- Ok. Vi ses. Opfør jer nu ordentligt og lav jeres lektier, siger Said før han går. For mange af eleverne er Said Hussein et forbillede. Ikke nok med, at han er god til at spille fodbold, men han har også fået de højeste karakterer i sin klasse. Sådan var det dog langt fra været gennem hele Saims skoletid. Faktisk lå han indtil 9.klasse i bunden af klassen rent fagligt og var kendt af lærerne som lidt af en ballademager.

- Jeg vidste godt, at min mor krævede det helt store af mig, og jeg tænkte hele tiden, at nu skulle jeg også tage mig sammen. Jeg ved ikke hvor mange gange, jeg sagde til mig selv ”i morgen går jeg over i lektiecaféen”, men jeg blev ved med at udskyde det, fortæller Said Hussein. Skolens lektiehjælper greb jævnlige fat i Said for at høre om han ikke skulle hjælpe ham med lektierne, fordi han klarede sig dårligt til prøverne. Said blev ved med, at slå det hen, for det var sjovere at spille fodbold og hænge ud med vennerne, hvoraf nogle af dem i det små var begyndt på en karriere som kriminelle. Da Said i 9. klasse havde en samtale med en studievejleder fik han alligevel et chok. Da Said fortalte studievejlederen, at han gerne ville være børnelæge eller advokat, kiggede hun alvorligt på ham.

- Med dine karakterer er det mere sandsynligt, at du bliver skraldemand, sagde hun.

Hvorfor slår du ikke eleverne?

Said flygtede fra borgerkrigen i Somalia med sin familie og kom til Danmark som seks-årig i 1995. Efter et par år i en modtageklasse på Frederiksberg, flyttede familien til Nørrebro og Said startede på Klostervænget Skole. Det danske skolesystem var helt anderledes end det, han kendte fra Somalia, hvor han gik i en uofficiel landsbyskole.

- Jeg kan huske, at vi sad på gulvet og læreren havde en stor pind, som han slog os over fingrene med, hvis vi ikke opførte os ordentligt. Vi skulle sidde på en helt bestemt måde, fortæller Said og folder hænderne hen over maven for at vise, hvad han mener. Det var derfor en stor omvæltning for Said og starte i en dansk folkeskole.

- Jeg syntes, at det var lidt som i en jungle. Eleverne hoppede rundt på stolene og kastede med papirsflyvere, fortæller han. Said selv turde ikke sige noget i starten, fordi de andre grinede af ham, når han talte dansk. En dag spurgte Said sin lærer, hvor hans pind var og, hvorfor han ikke slog børnene i klassen. Læreren fortalte, at man ikke måtte slå børn i Danmark.

- Vil det så sige, at hvis jeg laver ballade, så slår du mig ikke?, spurgte Said.

- Nej, svarede læreren.

Et alternativ til gadelivet

Said Hussein var en rod. På en sommerferie i Somalia gik det op for ham, at han var privilegeret, fordi han bor i Danmark og kan få en uddannelse. Det fik ham til at tage skolearbejdet alvorligt og søge lektiehjælp. Nu hjælper han selv unge. Foto: Linda Henriksen

Said Hussein fik på et år ændret sit gennemsnit fra 5,5 til 10,4 og gik fra at være klassens rod til mønsterelev. Men forvandlingen krævede hjælp fra skolen.

Af [Nilo Zand](#)

Sidst opdateret Lørdag den 14. marts 2009, 20:15

Den unge dreng fra Somalia er et perfekt forbillede for de utilpassede unge, der har opgivet en fremtid med en god uddannelse.

Said Hussein var en af Klostervængets Skoles værste ballademagere, der forstyrrede undervisningen ved at larme og lave ballade. Over for sine forældre og sig selv begrundede han de lave karakter med lærernes racisme. Moren ønskede, at han skulle være læge eller ingeniør, men hun havde ingen mulighed for at hjælpe sin søn med lektierne.